

Allí on em porta el vent la llengua vaig aprenent

Aprendre un idioma és descobrir un altre món amb una cultura diversa, és conèixer gent nova amb formes distintes de pensar i de viure.

Com a austríaca, vaig aprendre l'alemany des de petita. Durant els 31 anys de la meua vida fins ara he estudiat altres idiomes; de vegades per necessitat, com l'anglès i el llatí, que eren obligatoris a l'escola, i el mari –és a dir, que havia d'estudiar una petita llengua finoúgrica durant dos semestres a la universitat, perquè els meus estudis principals van ser de filologia finoúgrica, especialitat que havia escollit pel fet d'haver-me emocionat molt amb la llengua finlandesa. D'altra banda, i per si es donava el cas que algun dia em sorgís un treball a Finlàndia, em vaig decidir a aprendre també el suec, la segona llengua oficial de Finlàndia. Primer vaig començar amb un curs intensiu d'estiu al centre d'idiomes de la universitat de Viena, després vaig participar en cursos semestrals d'un cop per setmana, i també vaig fer un curs d'estiu a Uppsala (Suècia) en dues ocasions.

Aquest tipus de vacances, les vacances lingüístiques, ja m'havien acompanyat des dels 11 anys quan la meua mare va anar a Paignton amb la meua germana i amb mi, i les tres vam fer un curs d'anglès amb lliçons el matí i activitats al vespre.

Després del meu batxillerat, als 18 anys, vaig fer vacances de llengua a Avinyó durant dues setmanes i va ser meravellós poder fer ús del francès que havia après a l'escola durant quatre anys; el francès é una llengua que adoro pel seu so i la seva estètica. Recordo que vaig anar al cinema algunes vegades i més o menys comprenia bé les pel·lícules, però hi havia moments en els que tota la audiència reia d'una broma que jo no havia entès. Això va ser una motivació més per millorar els meus coneixements de la llengua francesa, i ara considero el francès la llengua que parlo millor, després de l'alemany. Un dels compliments més bonics que he rebut ha sigut la incredulitat d'una noia belga que no es podia creure que jo fos austríaca –havia parlat en francès amb ella i estava convençuda que jo era francesa.

Vaig tenir un xicot francès durant un temps, vaig fer el meu semestre Erasmus a París, hi vaig tornar per fer unes pràctiques en una agència artística, i de tant en tant faig un viatge a París per a veure alguns amics que encara hi viuen. Durant tres anys vaig treballar per dues agències artístiques que representaven cantants d'òpera i un dels meus caps era francès. Per això vaig continuar utilitzant el francès també professionalment. És el meu somni tornar a París per iure i treballar en una sala de concerts –podria viure a la meua ciutat preferida on tinc amics amb els que, per exemple toquem música junts, i treballaria en un entorn musical– que és una altra de les meves

passions – i podria utilitzar les meves llengües per facilitar la comunicació amb els artistes i visitants internacionals.

De fet, ja he treballat internacionalment en l'àmbit de la música i de la cultura. Addicionalment al meu treball per a agències artístiques a Viena i París, vaig treballar també per a un Festival Internacional de Música de Càmera a Kuhmo (Finlàndia) i al Fòrum Austríac de Cultura a Roma.

Em vaig començar a interessar per l'italià perquè volia comprendre les cançons italianes que de vegades escoltava a l'emissora “Radio Wien” a Àustria. Comprenia una mica el que estaven cantant perquè ja parlava el francès i el castellà (l'he après a l'escola, he fet cursos a la universitat i ha fet estades lingüístiques a Granada i a Sevilla) i tenia moltes ganes de comprendre també l'italià i de poder expressar-me en aquesta llengua melòdica. Vaig fer un curs d'italià a Trieste, dos cursos de semestre a Viena, i algunes classes durant la meva estada laboral a Roma.

Després del meu treball al Fòrum Austríac de Cultura a Roma vaig buscar feina a Barcelona, i aquesta va ser per a mi l'oportunitat d'aprendre el català. Feia ja molts anys que havia tingut ganes d'aprendre'l. La raó va ser la cançó “Salvem el món”, una cançó de l'Eurovisió que em va agradar molt, cantada per un grup d'Andorra. Ja havia fet una classe de català durant el meu semestre Erasmus a París, però no vaig continuar el curs després d'aquesta classe perquè vaig començar amb el portuguès brasiler al mateix temps i vaig preferir concentrar-me en el portuguès que parlo encara millor, després d'un curs a Salvador da Bahía al Brasil.

Finalment vaig aprendre el català a Barcelona al Centre per a la Normalització Lingüística. Em sembla meravellós poder participar a aquests cursos gratuïtament i que a més siguin de tan bona qualitat. Vaig fer els cursos B1 i B2 i vaig conèixer gent catalana fora del curs a través de ballar *lindy hop*. Un amic meu català, que vaig conèixer ballant, al primer moment, va pensar que jo era catalana perquè li vaig respondre quan em va preguntar el meu nom en català, i ja havia après prou català com per preguntar-li, “- I tu, com et dius?”. És clar que molt aviat es va adonar que jo no era catalana quan continuàvem la nostra conversa, però ell –com algunes altres persones– es va alegrar molt del fet que estigués aprenent la seva llengua. He après moltes coses de la cultura catalana: vaig participar a la manifestació de la independència, he conegut altres llocs de Catalunya com Sitges, Llançà, San Celoni, Montserrat i Cadaqués i m'emociono molt amb els castellers. M'agrada també el caràcter internacional de Barcelona; aquí tinc, per exemple, la meva professora de persa. Quan tingui un bon nivell de persa, m'agradaria estudiar de nou l'àrab que havia començat a aprendre quan estudiava relacions internacionals a l'acadèmia diplomàtica a Viena. És una llengua molt difícil per a mi, però també molt bonica.

Les llengües de la meva vida són moltes i estic enormement agraïda d'haver pogut viatjar a diferents països per aprendre i millorar els meus coneixements de llengües i cultures. He tingut la sort de tenir professors i professores molt dedicats a l'ensenyament

d'idiomes i sóc afortunada per la paciència de les meves amigues i amics estrangers que parlen la seva llengua amb mi. De vegades és un repte practicar i utilitzar totes les llengües, per intentar mantenir o fins i tot millorar el meu nivell, però mai falta la motivació, sobretot quan, inesperadament escolto a una persona al carrer parlar en una de les “meves” llengües que fa molt temps que no l'havia escoltat, i de sobte el meu cor batega una mica més ràpid i apareix un gran somriure a la meva cara.